

דף לט.

עין משפט א.

יו"ד סימן ד סעיף א

א. השוחט לשם עבודת כוכבים אפי' לא חשב לעבדה בשחיטה זו אלא חשב לזרוק דמה או להקטיר חלבה לעבודת כוכבים הרי זה זבחי מתים ^ז ואסורה בהנאה ^ק.

דף לט:

עין משפט א.

יו"ד סימן ד סעיף א

עיין בסעיף הקודם

עין משפט ב.

יו"ד סימן ד סעיף ב

ב. שחט בסתם ואח"כ חשב לזרוק דמה לעבודת כוכבים הרי זה ספק ^ר זבחי מתים.

עין משפט ג.

אה"ע סימן קמא סעיף טז. יז.

יז. האומר כתבו גט לאשתי כותבים ואין נותנים עד שיאמר תנו, חוץ ממסוכן שקפץ עליו החולי מיד, והיוצא בשיירה למדברות, והיוצא בקולר אף על עסקי ממון, והמפרש בים ^ש.

יח. ה"ה בריא שאמר כתבו גט לאשתי וכתבו וגם נתנו לה, ועלה לגג והפיל עצמו ומת, או שהפיל עצמו לים הרי זה גט, גם אם לא

^צ. ממשנה חולין דף ל"ח וכו' שם בגמ'.

^ק. שם בדף מ' ע"א, ועיין בע"ז כ"ט ע"ב, ובחולין י"ג ע"א.

^ר. מברייתא שם. ומהרש"ל פסק כר"י דאסורה באכילה ומותרת בהנאה, וכ"כ הפרישה והב"ח. ש"ך ס"ק ב'. וטעם הספק כתב בט"ז אם אמרינן הוכיח סופו על תחילתו או לא, והקשה מחו"מ סי' רמ"ה סעיף י"א דפסק דלא אמרינן הוכיח סופו על תחילתו.

^ש. מבטרא קס"ז ע"א. ועיין בב"י שדוקא אם קפץ עליו החולי מיד, אבל אם לא קפץ עליו מיד אין נותנים די"ל מדוע לא אמר לפני כן תנו אם דעתו לתת.

אמר תנו, ואפי' שעוד לא נתנו הרי זה יתנו כל עוד נשמה באפו, אבל אם עלה לגג ודחפתו הרוח ונפל ומת אינו גט כיון שלא אמר תנו ^ה.

עין משפט ו.

חור"מ סימן רמה סעיף יא

יב. זיכה לו ע"י אחר וכששמע על כך שתק, ואח"כ צווח ואמר איני מקבלה, הוי ספק ^א אם זה ששתק מקודם סבר כיון שלא הגיע עדיין לידו אין לו מה לצווח וא"כ לא זכה, או שמא בזה ששתק כששמע כבר זכה ^ב, וע"כ אם אחר זכה בה אחרי שצווח אין מוצאין אותה מידו, ואם הבעלים הראשונים הם שחזרו ותפסו אותה מיד זה שקדם וזכה בה אין מוצאים מיד הבעלים הראשונים, דשמא המקבל כלל לא זכה מעיקרא וברשות הבעלים הראשונים עומדת.

וי"א דאם היתה מתנת שכיב מרע כיון ששתק המקבל בעת ששמע קנה ^ג.

הגה: ולא ראיתי מי שמחלק בזה בין שכיב מרע לבריא ^ד ודעת הרא"ש שזכה המקבל בכל ענין.

עין משפט ז.

יו"ד סימן ד סעיף ה

ה. השוחט לשם הרים וגבעות לשם חמה וכו', אין לו דין תקרובת

ת. מגיטין ס"ד ע"א במשנה. כל עוד נשמה באפו. תוספתא מובאת ברא"ש ורשב"א. וצריך בדיקה ג' פעמים אם לא נטרפה דעתו, כ"כ הר"ן.

א. מב"ב קל"ח ע"א. אמר רב נחמן בר יצחק באנו למחלוקת רשב"ג ורבנן, ורמב"ם פ"ד מזכיה הלכה ג'.

ב. כדעת חכמים שם בברייתא. וה"ה שם כתב דהמחבר פסק כאן ספק מכח הסוגיא בחולין ל"ט ע"ב שלא אמרו בו היתר משום כבודו דרשב"ג ולא איסור משום כבודו דת"ק ואם הם נסתפקו מי יכריע.

ג. י"א אלו לא חוזר על דין שזיכה לו ע"י אחר, אלא על סעיף י' וסברי דדברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמי, אבל במתנת בריא עד שיגיע השטר לידו או בזיכה לו ע"י אחר. ובעינן ששתק דוקא לאחר מיתת הנותן, אבל שתיקה בחיי הנותן לא מהני. כ"כ בביאורים ס"ק ו'.

ד. עיין בדרישה ישוב לדברי המחבר, די"א אלו הוא דעת הרא"ש שפסק כת"ק בברייתא שם שקנה המקבל, ועיין בסמ"ע ס"ק כ"ג.

והש"ך בס"ק ז' השיג על זה וכתב שאין שום מחלוקת ושנעלם מהמחבר דברי הרמב"ם בפרק ט' מזכיה. אבל הט"ז כתב שמקומו של הי"א זה הוא בסעיף י'.

עבודת כוכבים^ה לאוסרה בהנאה אבל שחיטתו פסולה, אע"פ שלא נתכוון לעבדם אלא לרפואה וכיוצא בה מדברי הבאי.

^ה. ממשנה דף ל"ט ע"ב. דלא נתכוון לעבדם. כך פירשו הטור והרשב"א בדברי הרמב"ם אבל הב"י פירש בדברי הרמב"ם אפי' בנתכוון לעבדם לא הוי אלא פסולה ולא זבחי מתים. עיין בט"ז ס"ק ח'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com